

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.937 van 12 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANBESIEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Dagestan.

U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van een vermeende band met de rebellen.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Sinds uw eerste asielaanvraag in België verliet u het land niet.

U onderhield contacten met uw moeder in uw thuisland. Via uw contacten vernam u dat u bij terugkeer zal worden opgepakt wegens een vermeende band met de rebellen, die u zou hebben geholpen.

U legde enkele nieuwe documenten voor die u ontving via uw moeder.

U besloot dat u niet kan terugkeren naar uw land.

Op 4 september 2007 vroeg u voor de tweede keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties, samen met uw vrouw DZJAVTAJEVA Elina (o.v. 5.802.168).”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van

dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing vangt aan als volgt:

“U vroeg reeds asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 30 augustus 2005.

Het Commissariaat-generaal nam een beslissing tot Weigering van Erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling op 14 februari 2006.

De Raad Voor Vreemdelingenbetwisting nam een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van Subsidiare Bescherming op 27 april 2007.

U baseert uw huidige asielaanvraag op motieven die verband houden met uw eerste asielaanvraag.

U verklaarde dat de autoriteiten u nog steeds zoeken in verband met een vermeende band met de rebellen, refererend aan een incident dat u reeds aanhaalde in uw eerste asielaanvraag (onderdak geboden aan neven die gelinkt zouden zijn aan rebellen, waarna u zelf werd aangepakt).

Echter, in deze asielaanvraag werd geoordeeld dat uw verklaringen omtrent het bewuste incident niet geheel geloofwaardig waren, wat het voor de asielinstanties onmogelijk maakt om de ware toedracht van de feiten in te schatten.

Bovendien werd er gesteld dat het optreden van de autoriteiten niet ongeoorloofd was, gezien het om een vermeende link gaat met een bepaalde groepering binnen de rebellen die verantwoordelijk wordt geacht voor ernstige schendingen van de mensenrechten.

Een kopie van de beslissing in uw eerste asielaanvraag is toegevoegd aan uw dossier.”

3.2. De Raad schaart zich achter dit deel van de motivering van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier (zie verklaring van 4 september 2009, nr. 36) en het verzoekschrift (zie p. 2) blijkt dat verzoeker zich bij zijn tweede en huidige asielaanvraag steunt op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd tijdens zijn eerste asielaanvraag.

Dit asielrelaas werd ongeloofwaardig verklaard bij beslissing van de Commissaris-generaal van 13 februari 2006.

Bij beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 27 april 2007 werd verzoeker vervolgens de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, omdat werd bevestigd dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Deze vaststellingen in acht genomen, staat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot de beoordeling van de door verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag aangebrachte elementen, en tot het oordeel of deze elementen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

4.1. Wat zijn asielrelaas betreft, vervolgt de motivering van de bestreden beslissing, aangaande deze elementen, dat:

“In verband met de nieuwe elementen die u voorlegt ter staving van uw huidige asielaanvraag dient het volgende te worden opgemerkt.

*Het **medisch attest** stelt dat u medische verzorging kreeg op 30 april 2005 voor kneuzingen en dergelijke. Echter, dit attest verschaft geen enkele informatie betreffende de oorzaak van de opgelopen verwondingen.*

Bijgevolg kan dit attest de in eerste instantie vastgestelde inconsistenties niet verklaren.”

4.2. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift van 14 november 2008 dat hij met deze motivering niet akkoord gaat, omdat naar hij stelt, een medisch attest van een dokter zowel in België als in Dagestan enkel een beschrijving bevat van de vastgestelde verwondingen.

Hij beweert dat in Dagestan een gerechtsdokter wel tegen betaling een medisch attest aflevert met vermelding van de oorzaak van de vastgestelde verwondingen, maar verklaart dat hij in de onmogelijkheid verkeerde zich een dergelijk attest te laten afgeven, aangezien hij er de financiële middelen niet voor had, en bovendien op de vlucht was voor de ordediensten. Verzoeker laat gelden dat het voorgelegde medisch attest aldus niet zorgvuldig werd beoordeeld.

4.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op juiste wijze bepaalt dat het voorgelegde medisch attest geen enkele informatie bevat over de oorzaak van de erin opgesomde verwondingen. Bijgevolg vormt het geen bewijs van verzoekers verklaringen.

4.4. De motivering stelt verder:

*“De **brief van uw advocaat (uit uw thuisland), gericht aan de Procureur**, stelt vooreerst dat de zaak tegen u gesloten is wegens gebrek aan bewijs.*

Daarbij stelt deze brief dat er na uw vertrek uit de Russische Federatie huiszoekingen hebben plaatsgevonden en dat die onwettig waren. Uw advocaat heeft deze zaken met deze brief willen aanklagen bij de Procureur.

Het is echter opmerkelijk dat u de ORIGINELE brief voorlegde, die duidelijk gericht is aan de Procureur.

*Bovendien blijkt uit de andere **brief van uw advocaat (uit uw thuisland), gericht aan uw moeder**, dat uw advocaat contact zou hebben gehad met de Procureur na de bewuste brief te hebben verstuurd.*

Het is merkwaardig dat de Procureur de brief van de advocaat heeft ontvangen en dat u deze brief nu in originele vorm voorlegt.

Wat er ook van zij, tijdens het gesprek met uw advocaat erkende de Procureur dat de huiszoekingen onwettig waren en dat de ouders gestraft zullen worden.

Hieruit blijkt dat de autoriteiten gevoelig bleken voor de opmerkingen van uw advocaat.

Uit deze brief blijkt verder dat u opnieuw wordt gezocht aangezien nieuwe elementen zijn opgedoken (welke nieuwe elementen is niet af te leiden uit deze brief).

Het feit dat u opnieuw wordt gezocht door de autoriteiten, betekent echter allerm minst dat dit een ongeoorloofde daad van de autoriteiten zou zijn, gezien de hele context. Uit uw dossier is immers niet af te leiden dat er ongeoorloofde zaken zijn gebeurd met u, aangezien uw verklaringen omtrent het (enige) incident niet consistent zijn.

Bovendien blijkt uit de elementen in het dossier niet dat u totaal verstoken zou zijn van bijstand tegen de autoriteiten, in tegendeel: u blijkt beroep te kunnen doen op een advocaat die de eventuele wantoestanden aanklaagde.”

4.5. Verzoeker stelt dat dit deel van de motivering wijst op onzorgvuldigheid en een manifeste appreciatiefout in hoofde van de Commissaris-generaal.

Hij beweert dat het in Dagestan de gewoonte is om een brief in twee originele exemplaren af te drukken en te ondertekenen, en het ene exemplaar aan de tegenpartij te sturen en het andere aan de cliënt.

Hij laat gelden dat de verwijzing naar de “hele context” in dit deel van de motivering totaal onduidelijk is.

Hij verklaart dat hij in zijn land van herkomst geen bijstand had van een advocaat toen hij werd aangehouden, ondervraagd en gefolterd, en dat de geloofwaardigheid van deze verklaring blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier met betrekking tot het rechtssysteem in Dagestan.

4.6. De Raad leest in het verzoekschrift van verzoeker (zie p. 5) dat hij erkent dat *“in België bestaat de gewoonte om deze brief in kopie te verzenden naar de cliënt”*.

Verzoeker staft zijn verklaring dat advocaten er in Dagestan een andere gewoonte, namelijk verzenden van twee originele exemplaren, op nahouden, niet met enige objectieve informatie. Zijn verklaring blijft dan ook beperkt tot een loutere bewering, zodat de vaststelling dat verzoeker de -ene- originele brief bijbrengt die door zijn advocaat aan de procureur zou zijn overgemaakt, de Raad noopt tot het besluit dat deze brief onvoldoende garanties biedt op het vlak van de authenticiteit. Ook de authenticiteit van de brief van de Procureur, in antwoord op de -andere- originele brief van de advocaat, komt daardoor op de helling te staan.

Hoe dan ook, indien aan deze brieven bewijswaarde zou worden gehecht -quod non-, blijkt er uit dat verzoeker kan rekenen op de bijstand van een advocaat voor zijn eventuele problemen in Dagestan, en op de bescherming van de Dagestaanse overheid voor de door hem eventueel ondergane onwettelijke behandelingen.

De bestreden beslissing leidt uit deze context bovendien terecht af, dat het feit dat verzoeker opnieuw wordt gezocht door de autoriteiten, zoals vermeld in de brief door verzoekers advocaat gericht aan verzoekers moeder, niet betekent dat dit een ongeoorloofde daad van de autoriteiten zou zijn; daartoe verwijst de bestreden beslissing eveneens terecht naar de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas zoals aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

De twee brieven door verzoeker bijgebracht, dragen derhalve niet bij als bewijs voor de waarachtigheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn vervolging.

4.7. De motivering vervolgt:

“Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”

4.8. Verzoeker stelt dat hij met deze motivering niet akkoord gaat, aangezien uit informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat etnische Tsjetsjenen in het grensgebied van Dagestan met Tsjetsjenië meer in de kijker lopen van de autoriteiten omwille van hun veronderstelde betrokkenheid bij de rebellen. Hij stelt dat hij bij terugkeer naar Dagestan dan ook een groot risico loopt op arrestatie wegens zijn Tsjetsjeense etnische origine.

4.9. De Raad stelt vast dat het document “Subject related briefing, Russische Federatie, Dagestan, Algemene en veiligheidssituatie” (zie p. 21) inderdaad aangeeft dat etnische Tsjetsjenen in het grensgebied van Dagestan met Tsjetsjenië meer in de kijker lopen van de autoriteiten, maar daaraan onmiddellijk toevoegt dat *“Dit betekent echter niet dat in deze zone enkel etnische Tsjetsjenen een risico lopen om problemen te kennen met vertegenwoordigers van de overheid, ook personen van andere etnische groepen, kan dit overkomen”*.

De motivering in de bestreden beslissing dat *“De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.”* vindt dan ook steun in het administratief

dossier, en rechtvaardigt het besluit dat *“Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”*

4.10. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er met de elementen door hem aangevoerd tijdens zijn tweede asielaanvraag niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Commissaris-generaal begaat in de bestreden beslissing dan ook geen manifeste appreciatiefout, zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift (zie p. 3).

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 3) dan ook niet dienstig is.

5.1. Aangezien verzoeker er in faalt de Raad te overtuigen van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, te weten de problemen die hij zou kennen met de autoriteiten van zijn land van herkomst wegens de rebellenactiviteiten van familieleden, kan zijn relaas evenmin een basis zijn voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers opmerkingen sub. 4.8 zijn daarnaast onvoldoende concreet om aan te tonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, immers niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

In acht genomen wat voorafgaat, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

5.2. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, motiveert de bestreden beslissing nog als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid.

De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.”

5.3. Verzoeker betwist deze argumentatie.

Hij verwijst naar de informatie vervat in het administratief dossier, en stelt dat daaruit blijkt dat de rebellenbeweging vandaag de dag nog steeds sterk staat in Dagestan, en bij acties van de ordediensten tegen de rebellen vaak slachtoffers vallen onder de burgerbevolking.

Hij voegt hier aan toe dat op 21 november 2007 te Dagestan de mensenrechtenactivist Farid Babjev werd doodgeschoten.

5.4. Uit het document "Subject related briefing, Russische Federatie, Dagestan, Algemene en veiligheidssituatie", toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt duidelijk dat er in Dagestan geen internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980.

6. De Raad schaart zich ten slotte achter het laatste deel van de motivering van de bestreden beslissing dat stelt dat:

"De andere documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag (interne paspoorten van u en uw vrouw, rijbewijzen van u en uw vrouw, geboorteakte van uw in België geboren zoon, brief van uw moeder en kopie van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingen betwisting in een andere asielzaak) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

De interne paspoorten van u en uw vrouw, de rijbewijzen van u en uw vrouw en de geboorteakte van uw in België geboren zoon hebben geen betrekking op de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande conclusie niet wijzigen.

De brief van uw moeder is geen objectieve bron en kan evenmin bovenstaande conclusie wijzigen.

De nota van uw advocaat over de situatie van etnische Tsjetsjenen in Dagestan en met de vraag voor subsidiaire bescherming kan evenmin bovenstaande conclusie wijzigen. In de twee voorgaande paragrafen wordt gemotiveerd waarom geen subsidiaire bescherming kan worden toegekend, louter omwille van de Tsjetsjeense etnie en herkomst uit Dagestan."

De Raad verwijst in dit verband naar zijn argumentatie sub. 4.9 en 5.4.

7. Waar verzoeker een schending aanvoert van de zorgvuldigheidsverplichting, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, werd aldus niet geschonden.

8. Het stuk, door verzoeker neergelegd ter terechtzitting, betreft slechts een kopie, waaraan geen bewijswaarde wordt verleend, wegens het gemak waarmee fotokopieën te vervalsen zijn. De vraag tot uitstel van verzoeker om een vertaling van dit stuk bij te brengen, kan derhalve niet dienstig in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.